STAR WARS®

SITH - TRIBUL PIERDUT

PRĂPASTIA

JOHN JACKSON MILLER

JOHN JACKSON MILLER

STAR WARS

SITH – TRIBUL PIERDUT

PRĂPASTIA

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

John Jackson Miller
Lost Tribe of the Sith – Precipice
2009

JOHN JACKSON MILLER

John Jackson Miller (n. 12 ianuarie 1968) este autor american de science-fiction, scriitor de benzi desenate şi comentator. Şi-a petrecut întreaga viaţă cufundat în lumea fanteziei şi a science fiction-ului. Este cunoscut pentru lucrările sale Star Wars, inclusiv bestsellerul Star Wars: Knight Errant, Star Wars: Lost Tribe of the Sith, seria sa de cărţi electronice cu peste un milion de descărcări.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Cu 5.000 de ani înainte de Bătălia de la Yavin

— Lohjoy! Dă-mi ceva! Ridicându-se în picioare în întuneric, căpitanul Korsin îşi întinse gâtul pentru a găsi holograma. Propulsoare, controlul atitudinii – chiar şi *jeturile pentru parcare*!

O navă spaţială este o armă, dar echipajul este cel care o face mortală.

Era o zicală veche printre călătorii în spaţiu: banală, dar cu destul adevăr în ea pentru a avea puţină autoritate. Korsin însuşi o folosise ocazional. Dar nu şi astăzi. Nava lui era mortală în sine – iar echipajul său doar călătorea cu ea.

— Nu avem nimic, căpitane!

Inginera Lohjoy, o ofidiană cu păr, se înfioră în faţa lui, neîncrezătoare şi pierdută. Korsin ştia că lucrurile trebuiau să fie rele sub punte dacă geniala Ho'Din, cinstită şi anxioasă, era atât de descumpănită.

— Reactoarele au căzut! Şi avem defecţiuni structurale în carenă, atât la pupa, cât şi...

Lohjoy ţipă de agonie, iar tentaculele ei izbucniră într-o creastă înflăcărată care o făcu să dispară. Korsin abia îşi suprimă un râs uimit. În vremuri mai calme – acum o jumătate de oră standard – glumise că Ho'Dinii erau pe jumătate copaci. Dar acum, când întreaga punte a maşinilor era dată peste cap, nu mai era cazul de glume. Se rupsese coca. Din nou.

Holograma dispăru – şi de jur împrejurul bondocului căpitan, luminile de avertizare dansară, clipiră şi apoi dispărură. Korsin se lăsă din nou în scaun, strângând cotierele. *Ei bine, scaunul încă funcţionează.*

— Vreo idee? Cineva?

Tăcere – şi zgomot îndepărtat de metal măcinat.

— Dă-mi ceva în care să trag.

Era Gloyd, ofiţerul tunar al lui Korsin, cu dinţii strălucind în umbră. Jumătatea de zâmbet era amintire de la o lovitură de sabie de lumină Jedi, cu ani în urmă, care ratase decapitarea Houkului. Ca răspuns, Gloyd cultivase singurul spirit de amuzament de la bord, la fel de acid ca cel al comandantului – dar tunarul nu prea era amuzat astăzi. Korsin citi asta în ochii minusculi ai brutei: *Moartea în luptă este una. Dar asta nu este o cale onorabilă de a muri.*

Korsin nu se mai obosi să se uite la *cealaltă* parte a punţii. Putea fi sigur că va întâlni doar priviri îngheţate. Chiar şi acum, când *Omen* era paralizată şi scăpată de sub control.

— Cineva?

Chiar şi acum. Sprâncenele stufoase ale lui Korsin se adunară într-un V negru. Ce s-a *întâmplat* cu ei?

Proverbul avea dreptate. O navă avea nevoie de un echipaj care să aibă acelaşi scop – numai scopul de a fi Sith era o exaltare de sine. Fiecare sublocotenent era un împărat. Pasul greşit al fiecărui rival, era o oportunitate. *Ei bine, iată o oportunitate,* gândi el. *Rezolvaţi asta, oricare dintre voi, şi puteţi să luaţi nenorocitul ăsta de scaun confortabil.*

Jocuri de putere Sith. Nu mai însemnau prea mult acum – nu împotriva gravitaţiei puternice de mai jos. Korsin ridică din nou privirea spre fereastra din faţă. Vastul glob azuriu vizibil mai devreme dispăruse, fiind înlocuit cu lumină, gaz şi resturi care plouau în sus. Ştia că ultimele două proveneau din burta propriei sale nave, care pierdea lupta împotriva atmosferei extraterestre. Orice ar fi fost, planeta prinsese de-acum *Omen* în strânsoarea ei. O coborâre necontrolată de pe orbită dura mult, surprinzător de mult. Tatăl său spunea mereu că *aveai mai mult timp să te gândeşti la propria ta distrugere*. Dar după felul în care tremura nava, Korsin şi echipajul său s-ar putea să nu aibă nici măcar *acel* privilegiu dubios.

— Ţineţi minte, strigă el, privind întregul echipaj al punţii pentru prima dată de când plecaseră. Voi *aţi vrut* să fiţi aici!

Şi au vrut – majoritatea, cel puţin. *Omen* fusese nava aleasă pentru deplasare când flotila minieră Sith se adunase la Primus Goluud. Trupelor de şoc Massassi din cală nu le păsa unde mergeau – cine ştie ce gândeau Massassi în majoritatea timpului, presupunând că o făceau măcar. Dar multe dintre fiinţele conştiente care putuseră să aleagă, aleseseră *Omen*.

Saes, căpitanul *Harbingerului,* era un Jedi decăzut: ceva necunoscut. Nu puteai avea încredere în cineva în care nu avuseseră încredere nici Jedii – şi ei aveau încredere în aproape oricine. Pe Yaru Korsin îl ştiau membrii echipajului. Un căpitan Sith care să deţină un zâmbet era destul de rar şi întotdeauna suspect. Dar Korsin se ocupase cu astfel de lucruri timp de douăzeci de ani standard, suficient de mult pentru ca cei care serviseră sub el să împrăştie vestea. O navă comandată de Korsin însemna o călătorie uşoară.

Dar nu astăzi. Pline cu cristale Lignan[1], *Harbinger* şi *Omen* tocmai se pregăteau să părăsească Phaegon III pentru a merge pe front, când o navă de luptă Jedi testase apărarea flotei miniere. În timp ce navele sale de luptă Blade, în formă de semilună, angajau intrusul, echipajul lui Korsin se pregăti să sară în hiperspaţiu. Era primordial să protejeze încărcătura – şi dacă reuşeau să-şi facă livrarea înaintea acelui Jedi renegat, ei bine, ăsta ar fi fost un bonus. Piloţii de Blade puteau veni cu *Harbinger*. Dar ceva nu mersese cum trebuie. *Harbinger* primise o lovitură, şi apoi o alta. Afişajele senzorilor navei soră deveniră de neînţeles – şi *Harbinger* se întoarse periculos spre *Omen*. Înainte ca avertismentul de coliziune să poată suna, navigatorul lui Korsin acţionă în mod reflex hipermotorul. Chiar la timp...

...sau poate că nu. Nu în felul în care *Omen* pierdea îşi acum părţile vitale.

Ne-au lovit, înţelese Korsin.

Poate că telemetria le-ar fi putut spune, dacă ar mai fi avut vreuna. Nava fusese deviată cu un fir de păr la nivel astronomic – dar fusese suficient.

---

[1] Cristalele Lignan – cristale puternice folosite la sabii de lumină, fabricate din minereu de Lignan, care permiteau lamei să dureze mai mult şi să ardă mai fierbinte decât cristalele normale, precum şi să sporească puterile Forţei utilizatorului părţii întunecate.

Căpitanul Korsin nu simţise niciodată o întâlnire cu un puţ gravitaţional în hiperspaţiu şi nici altcineva din echipajului său. Poveştile cereau supravieţuitori. Dar se simţea ca şi cum spaţiul în sine s-ar fi deschis aproape de *Omen,* modelând suprastructura din aliaj a navei ca pe chit. Durase doar o fracţiune de secundă, dacă timpul chiar existase acolo. Ieşirea din hiperspaţiu fusese chiar mai rea decât contactul cu spaţiul real. Se auzi un zgomot bolnăvicios şi scuturile căzură. Pereţii etanşi cedară. Şi apoi, arsenalul.

Arsenalul explodase. Asta era destul de uşor de dedus din gaura căscată în partea inferioară a navă. Faptul că explodase în hiperspaţiu era tot o deducţie: erau încă în viaţă. În spaţiul normal, grenadele, bombele şi toate celelalte chestii drăguţe despre care Massassi discutaseră pe Kirrek ar fi dispărut într-o explozie teatrală, distrugând nava. Dar, în schimb, arsenalul dispăruse pur şi simplu... împreună cu o bucată impresionantă din puntea spate a lui *Omen*. Fizica hiperspaţiului era imprevizibilă prin definiţie; în loc să explodeze în exterior, puntea spartă pur şi simplu se rupsese de navă cu o smucitură seismică. Korsin îşi imagină exploziile muniţiilor care ieşeau din hiperspaţiu la ani-lumină în spatele lui *Omen,* oriunde s-ar fi întâmplat. Asta însemna o zi proastă pentru cineva!

Puteau şi ei să le împărtăşească chinul.

Omen apăru cutremurându-se în spaţiul real, decelerând nebuneşte – şi luând ca ţintă o bulă albastră aflată în faţa unei stele active.

Fusese sursa ecoului de masă care le întrerupse călătoria? Cui îi mai păsa? Erau pe cale să-şi termine acea călătorie. Captivă, *Omen* ţopăi şi sări peste oceanul cristalin de atmosferă până când începu cu adevărat coborârea. Pierduse maşinile – probabil toate maşinile – dar puntea de comandă încă rezista. Nave construite de Tapani, se minună Korsin. Cădeau, dar pentru moment erau încă în viaţă.

— De ce nu este mort?

Pe jumătate hipnotizat de fluxurile de foc care izbucniseră afară – cel puţin *Omen* cădea cu burta în jos – Korsin deveni doar vag conştient de cuvintele dure din stânga lui.

— Nu ar fi trebuit să facă saltul! izbucni vocea tânără. De ce nu este *mort*?

Comandantul Korsin se îndreptă de spate şi îi aruncă fratelui său vitreg o privire neîncrezătoare.

— *Ştiu* că nu vorbeşti cu mine.

Devore Korsin ridică degetul înmănuşat pe lângă căpitan către un om fragil, care încă se mai zbătea inutil la panoul de control şi arăta foarte singur.

— Navigatorul ăla al tău! De ce nu este *mort*?

— Poate pentru că este pe puntea greşită?

— *Yaru!*

Căpitanul ştia că glumele nu mai puteau să-l salveze pe Boyle Marcom.

Marcom ghidase navele Sith prin ciudăţenia asta de hiperspaţiu încă de pe la mijlocul domniei lui Marka Ragnos. Boyle nu mai era la fel de bun de ani de zile, dar Yaru Korsin ştia că merita oricând să ai un fost cârmaci de-al tatălui său. Totuşi nu astăzi. Navigatorul era de vină, pe bună dreptate, pentru orice se întâmplase înainte. Dar să atribui vina în mijlocul unei furtuni de foc? Asta îl interesa pe Devore acum.

— O vom face mai târziu, spuse bătrânul Korsin de pe scaunul de comandă. Dacă va mai exista un *mai târziu*.

Furia fulgeră în ochii lui Devore. Yaru nu-şi amintea să fi văzut vreodată altceva în ochii lui. Tânărul Devore – palid înalt şi subţire – semăna prea puţin cu forma sa rumenă şi îndesată, care fusese de asemenea şi forma tatălui lor. Dar ochii aceia şi privirea? Ar fi putut fi un transplant direct.

Tatăl lor. Nu avusese niciodată o zi ca asta. Bătrânul călător prin spaţiu nu pierduse niciodată o navă de-a Lorzilor Sith. Învăţând pe lângă el, adolescentul Yaru îşi alesese propriul viitor – asta până în ziua în care devenise mai puţin doritor să-i calce pe urme tatălui său. Ziua în care apăruse Devore. Având jumătate din vârsta lui Yaru, fiul unei mame dintr-un port de pe o altă planetă – şi acceptat fără dubii de către bătrânul veteran. Decât să afle câţi alţi copii mai avea tatăl său, care să se lupte pentru un post pe punte, cadetul Korsin apelase la Lorzii Sith pentru a primi un alt post. Nu greşise când făcuse asta. În cinci ani, ajunsese căpitan. În zece, câştigase comanda nou-botezatei *Omen* în faţa unui căpitan cu mulţi ani mai mare decât el. Tatălui său nu-i plăcuse asta. Nu pierduse niciodată o navă pentru Lorzii Sith. Dar îşi pierduse un fiu.

Dar acum, pierderea navei *Omen* arăta ca o tradiţie în familie. Întregul echipaj al punţii – chiar şi intrusul Devore – expiră perceptibil când fuioarele de umezeală înlocuiră flăcările în ferestrele punţii. *Omen* ajunsese în stratosferă fără să fie incinerată, iar acum nava se învârtea în cercuri leneşe printre norii plini de ploaie.

Ochii lui Korsin se îngustară. Apă? *Există pământ acolo jos?* Gândul terifiant trecu prin mintea tuturor celor şapte de pe pod, în timp ce priveau fereastra din oţel transparent bombându-se şi îndoindu-se: *o gigantică gazoasă!*

Da, dura mult să te prăbuşeşti de pe orbită, presupunând că supravieţuiai trecerii prin atmosferă. Cât de mult, dacă nu exista suprafaţă? Korsin bâjbâi fără rost prin comenzile de pe cotiera scaunului. *Omen* se va crăpa şi se va rupe, sufocată sub un munte de vapori. Avuseseră cu toţii acelaşi gând – şi aproape ca un răspuns, fereastra încordată se întunecă.

— Toată lumea, zise el, lăsaţi capetele în jos! Şi apucaţi-vă de ceva... *imediat*!

De data asta, făcură aşa cum li se spuse. Ştia de ce: când era vorba despre autoconservare un Sith ar face orice. Chiar şi adunătura asta. Korsin se prinse de scaun, cu ochii aţintiţi pe fereastra din faţă şi spre umbra care venea rapid peste ei.

O masă umedă se lovi de carenă. Forma sa lăbărţată trecu peste fereastra din oţel transparent, rămânând vizibilă o clipă, apoi dispăru. Căpitanul clipi de două ori. Fusese acolo şi apoi dispăruse, dar nu era o parte din nava sa. Avea aripi.

Surprins, Korsin sări de pe scaun şi se îndreptă spre fereastră. De data asta, greşeala fusese în mod clar doar a sa. Fiind deja stresat şi înainte de coliziunea aeriană, oţelul transparent cedă, cioburile zburând de pe navă ca nişte lacrimi strălucitoare. Suflul de aer care părăsea nava îl trânti pe Korsin pe podeaua punţii. Bătrânul Marcom se prăbuşi într-o parte, pierzând legăturile care îl ţineau pe scaunul său. Începură să sune sirenele – cum de mai funcţionau? – dar tumultul se calmă repede. Fără să gândească, Korsin respiră.

— Aer! E aer!

Devore reveni primul în picioare, protejându-se de vânt.

Primul lor noroc. Fereastra explodase, în mare parte, în afară, nu în interior – şi în timp ce cabina pierdea presiunea, un vânt plin de picături, sărat, pătrunse încet în interior. Fără să fie

ajutat, căpitanul Korsin se luptă să ajungă înapoi în scaunul său. *Mulţumesc pentru ajutor, frate.*

— Este doar un răgaz, spuse Gloyd.

Încă nu vedeau ce era dedesubt. Korsin mai făcuse cândva un plonjon sinucigaş, dar îl fusese într-un bombardier – atunci când ştia unde era pământul. Atunci când ştia că *era* pământ. Îndoielile care fuseseră până acum înfrânate inundară mintea lui Korsin – şi Devore îi răspunse.

— Destul, lătră vânătorul de cristale, luptându-se să se menţină pe puntea legănată pentru a ajunge la scaunul de comandă al fratelui său. Lasă-mă pe mine la controale!

— Sunt la fel de moarte pentru tine cum sunt şi pentru mine!

— Mai vedem noi!

Devore întinse mâna spre cotieră, doar pentru a fi blocat de încheietura lui Korsin. Dinţii comandantului se încleştară. *Nu face asta. Nu acum.*

Se auzi un ţipăt un bebeluş. Korsin se uită o clipă întrebător la Devore, apoi se întoarse. O văzu pe Seelah în prag, strângând un mic pachet înfăşurat în stacojiu. Copilul plângea. Având o culoare a pielii mai închisă decât oricare dintre ei, Seelah era membru al echipei miniere a lui Devore. Korsin ştia pur şi simplu ca era femeia lui Devore – asta fiind cel mai frumos mod de a o spune. Nu ştia ce fusese între ei.

Acum, silueta ei subţire părea buimacă în timp ce se lovea de uşă. Copilul ei, înfăşurat strâns după moda semenilor lor, îşi eliberase un braţ minuscul şi se agăţase de părul ei castaniu împrăştiat. Ea nu păru să observe asta.

Surpriza – sau fusese supărare? – traversă chipul lui Devore.

— Te-am trimis la capsulele de salvare!

Korsin tresări. Capsulele de salvare ieşeau din calcul – aproape la propriu. Ştiau asta încă din spaţiu, când prima dintre ele se desprinsese din ghearele sale de prindere şi explodase, izbindu-se chiar de corpul navei. Nu ştia ce se întâmplase cu restul, dar punţile navei suferiseră atâtea deteriorări, încât îşi dădea seama că pierduseră probabil întreaga reţea.

— Eram în... cala de mărfuri, spuse ea, icnind când Devore se întinse şi o apucă de braţe. Aproape de cabine.

Ochii lui Devore zburară pe lângă ea, pe hol.

— Devore, nu poţi *merge* la capsule...

— Taci, Yaru!

— Opreşte-te, spuse ea. Există pământ. Când Devore o privi confuz, ea expiră şi privi insistent către căpitan. *Pământ!*

Korsin făcu legătura.

— Cală de marfă!

Cristalele erau depozitate în siguranţă într-o cală ferită de daune – într-un loc cu ferestre înclinate pentru a vedea în jos. Exista ceva sub tot acel albastru, până la urmă. Ceva care le dădea o şansă.

— Propulsorul din stânga se va aprinde, îl imploră ea.

— Nu, nu o va face, spuse Korsin. Nu de la vreuna dintre comenzile de pe punte, oricum. Va trebui să o facem manual – ca să zic aşa.

Trecu pe lângă suferindu-l Marcom, spre fereastra din dreapta, care dădea spre înapoi, spre partea principală a navei, înspre pupă. Erau acolo patru capace mari pentru tuburile de lansare a torpilelor, în ambele părţi ale navei, capace sferice care se roteau în sus sau în jos, în funcţie de nevoie. Nu deschiseseră niciodată acele capace în atmosferă, de teamă că puteau cauza o frânare a navei. Acel defect de design îi putea salva.

— Gloyd, vor funcţiona?

— Se vor deschide – o dată. Dar, fără energie, va trebui să declanşăm aprinderea pentru a le deschide.

Devore îl privi năuc.

— Nu ne ducem acolo!

Erau încă la viteză maximă. Dar Korsin porni, trecând pe lângă fratele său spre fereastra din stânga.

— Toată lumea, pe cealaltă parte!

Seelah şi un alt membru al echipajului merseră spre dreapta. Devore, încă holbându-se, i se alătură reticent. Singur în stânga, Yaru Korsin îşi puse mâna pe fereastra rece, transpirată. Afară, la câţiva metri, văzu unul dintre capacele circulare masive – şi cutia mică montată în lateral, nu mai mare decât un comunicator. Era mai mică decât îşi amintea din inspectarea navei. *Unde este mecanismul? Acolo.* Se întinse prin Forţă. *Cu grijă*...

— Uşa torpilei superioare, de ambele părţi. *Acum!*

Cu un act mental hotărât, Korsin declanşă percutorul. Un bolţ mare se eliberă prin explozie, zburând înainte – iar capacul mamut al tubului se mişcă, rotindu-se pe singura sa balama. Nava, care tremura deja, gemu tare când uşa ajunse în poziţia sa finală, deasupra navei, ca un eleron improvizat. Korsin se uită întrebător în spate, unde expresia lui Seelah îl asigură de succesul lor similar.

Pentru o clipă, se întrebă dacă funcţionase...

Trosc! Cu o zguduitură puternică care aruncă la podea echipajul punţii, *Omen* o luă în jos. Nava nu încetinise atât cât se aşteptase Korsin, dar asta nu era o problemă. Cel puţin acum puteau vedea unde mergeau, ce era dedesubt. *Dacă n-ar mai fi norii ăştia nenorociţi*...

Deodată, îl văzu. Pământ, într-adevăr – dar şi mai multă apă. Mult mai multă. Vârfurile zimţate şi colţuroase se ridicau din valurile verzui, aproape cu un schelet de piatră luminat de apusul soarelui planetei extraterestre, abia vizibil la orizont. Dispăreau rapid în noapte. Nu era prea mult timp pentru a lua o decizie...

...dar Korsin ştia deja că nu mai aveau de ales. Chiar dacă mai mulţi membri ai echipajului puteau supravieţui aterizării în apă, nu vor mai trăi mult atunci când superiorii lor vor afla că preţioasa lor încărcătură se afla pe fundul unui ocean extraterestru. *Mai bine să scoată cristalele din cadavrele noastre arse.* Încruntându-se, le ordonă utilizatorilor de Forţă din dreapta să activeze uşile torpilelor inferioare. Urmă din nou o smucitură violentă şi *Omen* se înclină spre stânga, luând-o spre o linie muntoasă aspră. În spate, o capsulă de salvare se desprinse din navă şi se lovi direct în creastă. Zona exploziei dispăru din câmpul vizual al punţii în mai puţin de o secundă. Echipa de la torpile a lui Gloyd va fi invidioasă, gândi Korsin, clătinând din cap şi inspirând adânc. Încă mai erau oameni în viaţă acolo. *Încă mai încercau.*

Omen evită un vârf acoperit de zăpadă la mai puţin de o sută de metri. Mai jos se vedea apa întunecată. Urmă o altă corecţie de curs – şi *Omen* rămânea repede fără tuburi de torpile. Se lansă o altă capsulă de salvare, luând-o în jos şi depărtându-se. Doar atunci când capsula mică se apropiase de valuri, pilotul său – dacă avusese vreunul – pornise motorul. Rachetele o propulsară direct în ocean, la viteză maximă.

Privind prin sudoarea ce-i acoperea ochii, Korsin se uită înapoi spre echipajul său.

— Atac la adâncime! Moment excelent pentru un exerciţiu mixt de război!

Nici Gloyd nu râse la gluma asta. Dar nu din cauză că era cuviincios, văzu căpitanul în timp ce se întorcea. Era din cauza a ceea ce se afla în faţa lor. Alţi munţi ascuţiţi se ridicau din ape – inclusiv unul destinat lor. Korsin se întoarse în scaun.

— Treceţi la locurile voastre!

Seelah se repezi panicată, aproape scăpându-l pe micul Jariad care plângea. Ea nu avea niciun post, nicio poziţie în care să fie apărată. Începu să se îndrepte spre Devore, îngheţat la terminalul lui. Nu mai era timp. O mână se întinse spre ea. Yaru o smuci aproape de el, împingând-o în spatele scaunului de comandă într-o poziţie ghemuită protejată. Asta îl costă.

Omen se lovi pe-o parte într-o coamă de granit, pierzând lupta – şi chiar şi mai mult din carenă. Impactul îl aruncă pe căpitanul Korsin înainte, în pereţii etanşi, aproape înfingându-l în cioburile rămase dintr-o fereastră spartă. Gloyd şi Marcom se străduiră să se îndrepte spre el, dar *Omen* încă se mişca, lovindu-se de o altă ridicătură stâncoasă şi luând-o în spirală în jos. Ceva explodă, împrăştiind resturi arzânde în siajul navei. Agonizând, *Omen* se întoarse din nou, uşile torpilelor – pe care le folosiseră ca frâne improvizate – rupându-se ca nişte vreascuri în timp ce nava aluneca. Derapă apoi pe o pantă înclinată, aruncând pietriş în toate direcţiile.

Korsin, cu fruntea însângerată, privi în sus şi spre exterior pentru a vedea...

...nimic. *Omen* continuă să alunece spre abis. Rămâneau fără munte pe care să alunece.

Stop. *Stop!*

— *Stop!*

Tăcere. Korsin tuşi şi deschise ochii. Erau încă în viaţă.

— Nu, spuse Seelah, în genunchi şi strângându-l pe Jariad. Suntem deja morţi.

Mulţumită ţie – nu spuse asta – dar Korsin simţi cuvintele care curgeau prin Forţă.

Dar nu avea nevoie de ajutorul Forţei. Ochii ei spuneau totul.

Capitolul 2

Echipajul permanent al lui *Omen* provenea din acelaşi fond uman ca şi Korsin: resturi ale unei case nobile, care se lansaseră spre ceruri cu secole în urmă în vârtejul formării Imperiul Tapani. Cei din Sith îi găsiseră şi chiar îi găsiseră utili.

Erau pricepuţi la comerţ şi industrie, lucruri de care Lorzii Sith aveau cea mai mare nevoie, dar nu pentru care nu îşi găsiseră niciodată timp, fiind preocupaţi să construiască şi să distrugă lumi. Strămoşii lui conduseseră nave şi întreprinderi şi o făcuseră bine. Şi, în scurt timp, amestecându-şi sângele cu cel al Jedilor Întunecaţi, Forţa ajunsese şi în ei. Ei erau viitorul. Nu puteau să o recunoască, dar era evident. Mulţi dintre Lorzii Sith erau încă din speciile de culoare roşiatică care formaseră mult timp nucleul adepţilor lor. Dar numărul lor creştea – şi dacă Naga Sadow voia să conducă galaxia, trebuia să crească.

Naga Sadow – Lordul Întunecat cu tentacule pe faţă şi moştenitor al puterilor antice. Naga Sadow care trimisese *Omen* şi *Harbinger* în căutarea cristalelor Lignan; Naga Sadow care avea nevoie de cristale pe Kirrek, pentru a învinge Republica şi pe Jedii ei. Sau erau Jedii şi Republica lor? Nu conta. Naga Sadow îi va ucide pe Korsin şi echipajul lui pentru că pierduseră nava. Seelah avea dreptate despre asta.

Cu toate acestea, se putea ca Sadow să nu piardă neapărat războiul, în funcţie de ceea ce va face Korsin acum. Încă mai aveau ceva – cristale.

Cristalele erau însă departe, sus, în acest moment.

Fusese o noapte de groază, să coboare 355 de oameni de pe platoul înalt. Şaisprezece răniţi muriseră pe parcurs şi alţi cinci se prăbuşiseră în întuneric de pe marginea îngustă care forma singura cale aparentă în sus sau în jos. Totuşi, nimeni nu se îndoise că evacuarea fusese corectă. Nu puteau sta acolo sus, nu cu focurile încă arzând şi cu nava cocoţată precar. Părăsind ultimul nava, Korsin aproape că făcuse pe el când una dintre torpilele protonice se decuplase din tubul gol, căzând în prăpastie şi în neant. La răsăritul soarelui, găsiseră o poieniţă, pe la jumătatea muntelui, presărată cu ierburi sălbatice. Era

viaţă peste tot prin galaxie, chiar şi aici. Era primul semn bun. Mai sus, *Omen* continua să ardă. Nu era nevoie să se întrebe unde, deasupra, era lor nava, gândi Korsin. Nu cât timp puteau vedea fum.

Acum, mergând prin înghesuiala după-amiezii – era mai puţin o tabără decât o adunare – Korsin ştiu că nu trebuia să se întrebe niciodată unde erau oamenii lui. Nu atât timp cât îi funcţiona nasul.

— Acum ştiu de ce i-am ţinut pe Massassi pe propria lor punte, spuse el către nimeni anume.

— Fermecător, veni un răspuns de lângă umărul lui. Ar trebui să-ţi spun că nici ei nu sunt foarte mulţumiţi de *tine,* de asemenea.

Ravilan era un Sith Roşu, cu sângele cât se putea de pur. Era intendent şi avea grijă de Massassi – bipede dezgustătoare şi greoaie pe care cei din Sith îi preţuiau ca instrumente de teroare pe câmpul de luptă. Pe moment Massassi nu păreau atât de formidabili. Korsin îl urmă pe Ravilan în cercul diabolic, făcut şi mai neplăcut de duhoarea de vomă. Monştrii roşii de câte doi sau trei metri înălţime erau întinşi pe pământ, gâfâind şi tuşind.

— Poate au un fel de edem pulmonar, spuse Seelah, împărţind canistrele cu aer purificat luate dintr-un echipament de urgenţă. Înainte să fie cu Devore şi să-şi asigure un loc în echipa lui, fusese medic pe câmpul de luptă – deşi Korsin nu-şi dădea seama de asta din felul ei de a se purta, cel puţin cu Massassi. Abia îi atingea pe uriaşii care hârâiau.

— Nu mai suntem la înălţime, aşa că ar trebui să le treacă. Probabil este normal pentru ei.

În stânga ei, un alt Massassi tuşi puternic – şi privi mut rezultatul: o mână de ţesut rupt din care picura sânge. Korsin se uită la intendent şi îl întrebă sec:

— Este normal?

— Ştii bine că nu este, mârâi Ravilan.

De dincolo de poieniţă, Devore Korsin veni spre el, împingându-şi fiul în mâinile lui Seelah înainte ca ea să termine să şi le şteargă. Apucă încheietura masivă a brutei, adâncindu-se în sine. Ochii săi zburară spre cei ai fratelui său.

— Dar Massasi sunt mai duri decât orice!

— Orice în care pot da cu pumnul, cu picioarele sau strangula, spuse Korsin.

Cu toate acestea, o planetă extraterestră era o planetă extraterestră. Nu avuseseră timp să efectueze o bioscanare. Şi toate echipamentele erau departe, mult deasupra. Devore o urmă Seelah, îndepărtându-se de bolnavul Massassi.

Optzeci de creaturi supravieţuiseră accidentului. Korsin văzu că asistenţii lui Ravilan arseseră o treime dintre supravieţuitori, chiar acolo, peste deal. Indiferent ce chestie nevăzută de pe această planetă îi ucidea pe Massassi, o făcea repede. Ravilan îi arătă grămada împuţită arzând.

— Nu sunt suficient de departe, spuse Korsin.

— Faţă de ce? răspunse Ravilan. Facem tabără permanentă în depresiunea asta? Sau ar trebui să trecem pe un alt munte?

— Destul, Rav.

— Nu ai nicio replică ingenioasă? Sunt surprins. Tu, cel puţin planifici *atât de* departe.

Korsin se duelase cu Ravilan în misiunile anterioare, dar acum nu era momentul pentru aşa ceva.

— Am spus, *destul.* Avem verificat mai jos. Ai văzut asta. Nu avem încotro să mergem.

Existau plaje în josul falezei, dar se terminau în stâncile uleioase din care începea următorul munte din lanţ. Şi mergând mai departe de-a lungul lanţului muntos însemna să călătorească prin mărăcini încurcaţi, ascuţiţi ca briciul.

— Nu avem nevoie de o expediţie. Nu rămânem aici.

— Sper că nu, spuse Ravilan, cu nasul întors de mirosul focurilor. Dar fratele tău – adică, celălalt fiu al lui Eldrak Korsin – vrea să se întoarcă la imediat nava. Sunt de acord cu el. Trebuie să îi raportăm Lordului Sadow.

Yaru Korsin se opri.

— Am codurile emiţătorului. Eu trebuie să fac raportul. Ridică ochii spre cel de-al doilea fuior de fum, aflat departe, mult deasupra. Când vom fi în siguranţă.

— Da, bineînţeles. Când vom fi în siguranţă.

Căpitanul nu-l dorise pe Devore în misiune. Cu ani în urmă, fusese uşurat când fratele său vitreg abandonase cariera pe nave, îndreptându-se spre serviciul mineralogic al celor din Sith. Puterea şi bogăţiile erau mai uşor de obţinut acolo, căutând pietre preţioase şi cristale impregnate de Forţă. Fiind sponsorizat de tatăl lor, Devore devenise specialist în utilizarea

armelor cu plasmă şi a echipamentelor de scanare. Conflictul recent cu Jedi îl făcuse foarte căutat – şi fusese repartizat, cu echipa sa, pe *Omen*. Korsin se întrebă cui îi jucase o festă pentru a merita asta. I se spusese că Devore răspundea oficial în faţa lui, dar asta ar fi fost o premieră. Nici măcar Lorzii Sith nu erau atât de puternici.

* * *

— Ar fi trebuit să rămâi pe orbită!

— Nu am fost niciodată *pe* orbită!

Korsin recunoscu vocea navigatorului, Marcom, care venea de dincolo de o ridicătură prăfuită. Îl recunoscuse deja pe celălalt.

Bătrânul Marcom tocmai încerca să iasă din mulţime atunci când Korsin ajunse în fugă pe vârful dealului. Minerii lui Devore nu îşi lăsau victima să plece.

— Nu-mi cunoşti meseria! ţipă el. Am făcut tot ce am putut! Oh, asta-i vorbărie goală...

Tocmai când Korsin ajunse în poiană, mulţimea înaintă, ca şi cum ar fi fost atras într-o scurgere. Se auzi un trosnet foarte familiar, urmat de un altul.

— *Nu!*

Korsin îi văzu mai întâi sabia de lumină, rostogolindu-se spre picioare sale când trecu prin mulţime. Bătrânul cârmaci al tatălui său era întins mai în faţă, spintecat. Devore stătea lângă Seelah şi Jariad, cu sabia sa luminând în stacojiu umbrele alungite.

— Navigatorul a atacat primul, spuse Seelah.

Comandantul îi privi nervos.

— Care este *diferenţa*?

Korsin veni în centru, ridicând cu Forţa sabia de lumină căzută în mâna lui. Devore stătea calm, zâmbind uşor şi păstrându-şi sabia aprinsă. Ochii lui întunecaţi aveau un aspect sălbatic, familiar. Tremura puţin, dar nu de frică – nu de vreo teamă pe care să o poată simţi Yaru Korsin. Căpitanul ştia că era altceva, ceva mult mai periculos. Întoarse arma neaprinsă a lui Marcom cu vârful în jos şi o scutură.

— A fost navigatorul nostru, Devore! Ce se întâmplă dacă hărţile stelare nu vor funcţiona?

— Pot să găsesc drumul înapoi, spuse Devore prompt.

— Va trebui să o faci!

Korsin a devenit conştient de amestecul din jurul său. Erau în cerc mineri cu uniforme aurii, da, dar şi echipaj de pe punte. Mai era un Sith cu faţa roşie – nu Ravilan, ci unul dintre prietenii lui. Nu era descurajant.

— Asta nu vă va face niciun bine, niciunuia dintre voi. Aşteptăm aici până ne putem întoarce în siguranţă la navă. Asta-i tot.

Seelah îl întrebă, încurajată de susţinătorii din jur.

— Când va fi în siguranţă? Peste câteva zile? Săptămâni? Copilul ei plânse. Cât timp trebuie să mai aşteptăm – până când va fi suficient de sigur pentru *tine*?

Korsin se uită fix la ea şi respiră adânc. Aruncă sabia de lumină a lui Marcom la pământ.

— Spune-i lui Ravilan mai are un corp de pus pe foc. În timp ce mulţimea supărată îi făcea loc să treacă, spuse: Mergem când spun eu. Dacă nava aia sare în aer sau alunecă în ocean, vom avea cu adevărat probleme. *Mergem când spun eu.*

Lumea se împrăştie. În timp ce Korsin mergea înapoi, Gloyd păşi înainte, păstrând un ochi galben precaut asupra mulţimii care mârâia. Îi scăpase distracţia.

— Căpitane.

Se uitară unul pe lângă celălalt, văzând Sith în toate direcţiile.

— Nu este nimeni prea fericit aici, Gloyd.

— Atunci vei dori să auzi asta, râse Houkul. După cum văd, avem trei opţiuni. Plecăm cu toţi aceşti oameni de pe piatra asta, cu orice va fi în stare să zboare. Sau căutăm adăpost şi ne ascundem până când se vor ucide unul pe altul.

— Care este a treia opţiune?

Faţa pictată a lui Gloyd se încreţi.

— Nu există niciuna. Dar m-am gândit că te va înveseli gândul că ar fi una.

— Te urăsc.

— Ura este bună. Poate că într-o zi vei deveni un Lord Întunecat Sith.

Korsin îl cunoştea pe Gloyd încă de la prima sa comandă. Houkul era genul de ofiţer de punte pe care şi-l dorea orice căpitan Sith: mai interesat de propria muncă decât să o ia pe a

altuia. Gloyd era destul de inteligent pentru a se feri de necazuri. Sau poate că doar îi plăcea prea mult să distrugă lucrurile pentru a vrea să părăsească staţia tactică. Desigur, cu staţia respectivă rămasă la aproximativ un kilometru în sus, pe munte, Korsin habar nu avea cât de util i-ar mai fi bătrânul său aliat. Dar Gloyd încă mai avea cincizeci de kilograme în plus faţă de majoritatea echipajului. Nimeni nu va veni împotriva lor cât timp erau împreună.

Nu singur, cel puţin.

Korsin se uită înapoi peste poienă spre mulţime. Acum era şi Ravilan acolo, adunat cu Devore şi Seelah şi alţi câţiva ofiţeri subalterni. Devore îl văzu pe fratele său privindu-i şi îşi întoarse privirea; Seelah pur şi simplu se uită înapoi la căpitan, nestingherită. Korsin scuipă o înjurătură.

— Gloyd, *murim* aici. Nu îi înţeleg!

— Ba da, spuse Gloyd. Ştii ce spuneam. Tu şi cu mine, ne vedem de treabă. Alţi Sith se gândesc la ceea ce *urmează.* Houkul smulse o rădăcină solzoasă de pe sol şi o adulmecă. Problema este că *aici* contează doar ceea ce urmează. Încerci să-i ţii împreună – când chiar ar trebui să le arăţi că există ceva dincolo de această piatră. Nu există timp pentru a atrage oamenii. Alege o cale. Oricine nu o va urma...

— Îi dăm deoparte? rânji Korsin.

Chiar nu era stilul lui. Gloyd îi întoarse zâmbetul şi îşi înfipse dinţii în rădăcină. Tremurând într-un mod comic, şeful tunarilor se scuză. Nu vor putea supravieţui cu roadele din pământ – oricum nu acest *acest* pământ.

Uitându-se dincolo de mulţime, Korsin se trezi că priveşte spre fuioarele slabe de fum care se ridicau de pe înălţimi.

Se ridicau. Gloyd avea dreptate. Era singura cale.

Capitolul 3

Massassi muriseră pe munte. Korsin plecase în zori cu trei purtători: cei mai sănătoşi dintre Massassi, care treceau de la unul la altul recipientul de aer rămas. Aerul nu durase mult şi nici ei nu supravieţuiseră. Orice era pe planeta asta care nu-i plăcea pe Massassi exista atât sus, cât şi jos.

Era cât se poate de bine, gândi Korsin, lăsând cadavrele de culoarea sângelui acolo unde căzuseră. Nu se putea înţelege cu Massassi. Erau războinici flexibili şi ascultători, dar răspundeau la forţă, nu la cuvinte. Un bun căpitan Sith trebuia să le folosească pe amândouă, dar Korsin se folosea mai mult de cuvinte. Îşi făcuse o carieră bună din asta. Totuşi, nu pe munte. Lucrurile aveau să se înrăutăţească.

Începuseră deja. Noaptea fusese rece – mai rece decât se aşteptase de la ceea ce părea un climat oceanic. Unii dintre răniţii grav muriseră din cauza expunerii la frig sau din lipsa îngrijirilor medicale. Mai târziu, un fel de animal – descris de Gloyd ca fiind un mamifer cu şase picioare, jumătate din corp fiind gura – năvăli dintr-o vizuină şi muşcă din unul dintre răniţi. Fusese nevoie de cinci santinele epuizate pentru a ucide fiara. Unul dintre specialiştii în minerit ai lui Devore aruncase o bucată din corpul creaturii în focul de tabără şi probă o îmbucătură. Vomitase sânge şi murise în câteva secunde. Căpitanul era bucuros că nu fusese treaz să vadă asta.

Orice sentiment de uşurare existase când aflaseră că exista viaţă pe planetă dispăruse chiar acolo. Echipajul lui *Omen* nu număra suficienţi membri pentru a putea afla ce era sigur şi ce nu. Trebuiau să plece acasă, indiferent de starea navei.

Korsin ridică privirea spre cerul dimineţii, acum striat mai mult de nori decât de fum. Nu le spusese celorlalţi despre ceea ce lovise fereastra în timpul coborârii. Ce văzuse? Un alt prădător, probabil. Nu avea rost să-l aducă în discuţie. Toată lumea era suficient de speriată, iar frica ducea la mânie. Cei din Sith înţelegeau acest lucru – îl foloseau – dar nefiind controlat, nu le va fi de folos. Nici măcar nu apusese soarele înainte să apară din nou săbiile de lumină într-o dispută asupra unei raţii

de mâncare. Mai scăpaseră de un Sith Roşu. Nu trecuseră nici douăzeci de ore standard de la prăbuşire şi lucrurile începeau să revină de bază. Tribale. Nu mai aveau timp.

Omen ajunsese să se odihnească pe o mică ridicătură de pe o margine scurtă, de cealaltă parte a crestei. Înaintea navei se întindea cerul şi oceanul. Nava se oprise pe pantă chiar la timp şi nu mai exista nicio zonă plată dincolo de navă. Vederea navei sale, ruptă pe stâncile necunoscute, îl mişcă doar puţin pe Korsin. Cunoscuse adversari – în special căpitani din Republică – care erau sentimentali cu privire la navele lor. Nu era ceva în stilul Sith. *Omen* era un instrument ca oricare altul, un blaster sau o sabie de lumină, care trebuia folosit şi aruncat. Şi, deşi rezistenţa navei îi salvase viaţa, ea îl trădase totuşi mai întâi. Nu era un lucru ce trebuia iertat.

Totuşi, avu ceva de câştigat de pe urma ei. Era exclus să zboare din nou, dar vederea turnului metalic aflat chiar deasupra punţii îi readuse speranţa. Receptorul va găsi balizele hiperspaţiale ale Republicii într-o clipă, spunându-i lui Korsin unde se afla. Şi emiţătorul navei le va spune celor din Sith unde să găsească *Omen* – şi, mult mai important, cristalele Lignan. Poate nu la timp pentru lupta de pe Kirrek, dar Sadow le va dori oricum. Mergând cu grijă peste pietrele desprinse până la ecluză, Korsin încercă să nu se gândească la cealaltă posibilitate. Dacă bătălia de pe Kirrek fusese pierdută pentru că se pierduse *Omen*, atunci el va muri. Dar va muri cu misiunea îndeplinită.

Devore avea un flacon gol în palma deschisă şi tremurândă. Ajunsese cumva primul la *Omen* – şi acum stătea în scaunul căpitanului. Mai bine spus, era prăbuşit în el.

— Am văzut că ai cabina intactă, spuse Korsin.

Îşi aminti că Seelah se întorsese în cabină după micuţul Jariad. Într-o situaţie încinsă, te duci după ceea ce iubeşti mai mult.

— Nu am mers acolo mai întâi, spuse Devore, lăsând moale să-i cadă flaconul pe punte lângă scaun căpitanului.

Mai era acolo un recipient, cu particule de mirodenie strălucitoare aflate încă lângă el. *E aici de ceva vreme,* ghici Korsin. Bănuise că mirodeniile fuseseră motivul pentru care Devore trecuse la minerit; faptul că folosea mirodenii îi scurtase, cu siguranţă, cariera navală.

— Nu m-am dus acolo... Adică nu de la început, spuse Devore, arătând vag spre tavan. M-am dus să mă uit la reţeaua de emiţătoare.

— Structura părea întreagă.

— Din afară, poate.

Îndoit pe scaunul de comandă, Devore îl privi cu ochi goi pe fratele său cum se căţăra peste grinzile căzute pentru a ajunge la scară. Deasupra panourilor din tavan, Korsin văzu ceea ce probabil văzuse şi Devore: o masă topită de electronice, prăjite când se deschisese o fisură în corpul navei în timpul coborârii. Transmiţătorul extern era în regul – dar numai ca monument al scopului său anterior, nimic altceva. Coborând de pe scară, Korsin se îndreptă spre panoul de control al comunicaţiilor şi apăsa de mai multe ori pe butoane. Nu se întâmplă nimic. Oftă. Era la fel peste tot pe punte. Porni emiţătorul pentru o ultimă oară şi trecu înapoi peste resturi. *Omen* era moartă. Dar Sithul îi mai supravieţuise morţii înainte şi burta navei încă mai deţinea suficiente piese de schimb pentru a permite un transplant. Ochii lui zburară spre hol. Cu siguranţă, în atelier...

— S-a dus, cu arsenalul!

Explozia aruncase în spaţiu majoritatea magaziilor.

Devore îşi îngropă faţa în mâini, terminat. Korsin nu era încă.

— Cala de aterizare. Navele Blade.

Navele de luptă încă zburau atunci când *Omen* reuşise să plece brusc, dar ceva în cala de aterizare mai putea fi ceva reparabil.

— Las-o baltă, Yaru. Puntea a fost zdrobită când ne-am lovit. Nici nu am putut intra acolo.

— Atunci vom tăia nava punte cu punte şi vom fabrica piesele de care avem nevoie!

— Cu ce? Cu săbiile noastre de lumină? Devore se ridică, sprijinindu-se de cotieră. Suntem terminaţi!

Tusea lui deveni un râset. Cristalele Lignan le ofereau putere celor din Sith – doar că nu genul de putere care opera o baliză de pericol, un receptor sau chiar atlasul ceresc.

— Suntem *aici,* Yaru. Suntem aici şi suntem în afara acţiunii. În afara războiului. În afara a... orice. Am ieşit din joc!

— *Tu ai* ieşit din joc.

Korsin se duse pe un hol şi începu să scotocească prin dulapuri, în căutarea a ceva care i-ar ajuta pe cei aflaţi jos. Din păcate, *Omen* fusese echipată pentru o misiune spaţială de lungă durată. Cei de la aprovizionarea Sith erau cruţători. Nu existau deloc generatoare portabile. Un alt compartiment avea haine. Care i-ar ajuta la noapte, dar ei nu vor rămâne aici.

— Trebuie să rămânem, spuse Devore, de parcă ar fi citit gândul lui Korsin.

— Ce?

— Trebuie să rămânem, repetă Devore. Stând singur, o piatră funerară în umbrele holului, vorbea cu o voce cutremurătoare. Au trecut două zile. Nu înţelegi. Au trecut două zile.

Korsin nu îşi opri căutările, trecând prin faţa fratelui său către o altă uşă, blocată de distrugeri.

— Au trecut două zile, Yaru. Naga Sadow va crede că am fugit. Să luăm cristalele Lignan pentru *noi înşine*!

— O să dea vina pe *Saes,* spuse Korsin, amintindu-şi.

Naga Sadow nu avea încredere deplină în Jediul renegat care era căpitanul lui *Harbinger*. Îi ceruse lui Korsin să fie cu ochii pe Saes, să-i raporteze la înapoiere. Când o va face – dacă o va face – Korsin intenţiona întru totul să explice modul în care Harbinger pierduse controlul, cum se lovise de *Omen*. Cu ceva noroc, *Harbinger* ajunsese deja la Sadow…

Korsin eliberă mânerul uşii. Nu văzuse ce se întâmplase cu *Harbinger* după coliziune, dar era un pariu sigur că Sadow intrase deja în posesia navei deteriorate. Şi pe Saes, stând acolo cu doar jumătate din transportul de cristale Lignan şi incapabil să livreze mai mult, care ar fi negociat pentru viaţa sa, spunând orice despre *Omen.* Ar cânta nişte armonii despre care cei din rasa Khil[2] ar fi mândri.

Korsin privi pe hol în jos.

— Pe Primus Goluud. Pe staţia spaţială. Te-ai întâlnit cu Sadow, nu-i aşa?

Devore se foi.

---

[2] Khilii – specie inteligentă nativă de pe planeta Belnar. Erau printre primele specii membre ale Republicii Galactice şi se răspândiseră în nenumărate lumi din întreaga galaxie până la venirea la putere a Imperiului Galactic. Erau susţinători entuziaşti ai Republicii şi ai ordinii paşnice pe care aceasta o reprezenta. Khil erau implicaţi la toate nivelurile societăţii galactice, acţionând ca soldaţi, oameni de ştiinţă, muzicieni, antreprenori şi politicieni.

— Pentru a discuta despre operaţiunea Lignan.

— Nu să discutaţi altceva? Ca de exemplu cine ar trebui să comande această misiune?

Devore îl privi cu ochi roşii. Iar avea privirea aceea.

— Aţi discutat despre cine ar trebui să comande această misiune, insistă Korsin, surprins de propriul său calm. Ce ai spus când Sadow a refuzat să te pună la conducere?

Sângele căpitanului îngheţă. Ştia cum mergeau întotdeauna lucrurile cu Devore – cum trebuia să se fi întâmplat lucrurile. Sadow îl respinsese pe fratele său vitreg şi Devore spusese ceva. Ce? Nu suficient de multe pentru a-l jigni Sadow – nu, Devore era încă aici, în epavă, respirând obosit. Dar probabil că Sadow avea motive să suspecteze loialitatea lui Devore, avea motive să se întrebe dacă cristalele sale erau în siguranţă. Singurul lucru pe care îl avea Yaru Korsin, era reputaţia lui de a juca cinstit – dar acum, cel puţin, Sadow ar fi ştiut că Korsin nu era stăpânul absolut al navei sale. Şi dacă nu era...

Mâna lui Devore tremură – şi sabia de lumină zbură în ea. Arma care îl ucisese pe Boyle Marcom se aprinse în mâna lui.

— Ce ţi-am spus? ţipă Korsin, apropiindu-se oricum de el. Fără jocuri pe nava mea!

Agitat, Devore se îndreptă înapoi spre punte. Korsin îl urmă.

— Singurul mod în care scăpăm din asta este dacă suntem complet curaţi, Devore! Sadow nu poate crede că am făcut-o intenţionat! Ajunse la intrare. *Fără jocuri pe nava mea!*

Korsin intră într-un uragan. Devore stătea pe scaunul de comandă, ridicând toate resturile de pe punte ca o zeitate în vârful unui munte. Korsin se rostogoli, fragmentele de oţel transparent tăindu-i faţa şi rupându-i uniforma. Ajungând la postul lui Gloyd, îşi puse la cale propria apărare, închizându-se în Forţă pentru a se proteja de atac. Devore era la fel de puternic ca oricare altul din familia sa – şi acum utiliza substanţe chimice pe care Korsin nu le înţelegea.

O grindă se izbi de perete – şi *Omen* se cutremură. Urmă o a doua lovitură şi puntea se înclină înainte, doborându-l pe Devore de pe locul său. Korsin nu îl lăsă să se ridice din nou. În momentul în care capul lui Devore apăru în spatele scaunului, Korsin îl aruncă cu ajutorul Forţei prin fereastra spartă. Trebuia

să îl scoată afară, înainte să distrugă totul. Korsin năvăli în sus, pe coridor, spre ecluză, gâfâind.

Lupt cu un atacator înnebunit de mirodenii pe o capcană mortală care se zguduie? Eu trebuie să fiu cel nebun!

Coborârea prin portal fu acum un salt. Cizma lui se scufundă într-o zonă moale când ateriză, sucindu-i glezna şi făcându-l să se prăbuşească pe panta acoperită de nisip. Muşcându-şi buza, încercă să se ridice de pe margine spre nasul zdrobit al lui *Omen*. O umbră se prăvăli asupra lui. Îşi aprinse sabia de lumină...

Deodată o văzu – sau ea îl văzuse. O altă creatură înaripată, aflată mult deasupra celei mai apropiate creaste, dând târcoale şi privind. Privindu-l pe *el.*

Korsin clipi ca să-şi îndepărteze nisipul din ochi în timp ce creatura se îndepărta. Era la fel ca cea de la coborâre – aproape. Diferenţa era că...

Trosc! Korsin se simţi ridicat în aer şi, înainte să-şi poată da seama ce se întâmplă, se izbi de epava navei. Devore apăru la vedere, pietricele rostogolindu-se în faţa lui ca şi cum ar fi fost împinse de un magnet. Prins de carcasa mototolită, Korsin se strădui să se ridice în picioare. Privirea aceea familiară a tatălui său dispăruse de pe chipul lui Devore, fiind înlocuită de un *nimic* sumbru.

— S-a terminat, Yaru, spuse Devore, ridicându-şi sabia de lumină. Ar fi trebuit să facem asta acum mult timp. Este decis. Eu *sunt* acel Korsin care trebuie să conducă.

Este decis? Gândul străbătu mintea lui Yaru Korsin, chiar în timp ce sabia de lumină îi trecu pe la ureche. Se lovise de carcasa ponosită a lui *Omen*. Căpitanul îşi ridică arma pentru a opri următoarea lovitură – şi pe următoarea, şi pe următoarea. Devore lovea în continuare. Fără stil, doar cu furie. Korsin nu avu unde să se replieze, exceptând de-a lungul părţii laterale a navei, alunecând înapoi spre tuburile torpilelor din stânga. Trei dintre uşi fuseseră deschise la coborâre. A patra...

Korsin găsi cutia de control, la fel ca cea pe care o manipulase de la distanţă la coborâre. Se întinse spre ea prin Forţă şi se feri. Percutorul se activă, şurubul ţâşnind înainte şi lovindu-l pe Devore în umărul cu care manevra sabia. Uşa torpilelor încercă să se deschidă, dar fiind fixată de sol săpă doar în sol, trimiţând un şuvoi de pietre sub navă. *Omen* se

mişcă din nou înainte, cu Devore alunecând în faţa ei spre margine şi spre oceanul de dedesubt.

Dură o secundă pentru ca Korsin să lase să-i scape din mână mânerul de care se ţinea şi o alta pentru ca să se aşeze praful. Văzând nava surprinzător de nemişcată, se îndepărtă de zona zdrobită. Nasul navei se înfipsese într-o ridicătură ascuţiră de pe promontoriu, la doar câţiva metri de margine. În faţa ei, parţial îngropat sub dărâmături, zăcea fratele său. Cu uniforma aurie ruptă şi umărul însângerat, Devore se zvârcolea în prăpastie. Încerca să se ridice în genunchi, ridicându-se pe umeri, ajutându-se de stâncile din jur, dar se prăbuşea din nou. Devore încă îşi strângea sabia de lumină. Korsin nu ştia cum de putea încă să o ţină, cu întreaga lume prăbuşindu-se peste el. Căpitanul îşi fixă propria sabie la centură.

— Yaru? spuse Devore. Acum era doar un scâncet. Yaru... *nu văd*.

Faţa îi era plină de lacrimi, dar intactă. Apoi sabia de lumină i se rostogoli din mână, dispărând peste marginea stâncii şi dezvăluind pata roz, uleioasă, de pe mână. *Furia Roşie.* Asta fusese în flacoane, gândi Korsin. Asta îi oferise lui Devore puterea maniacală şi tot asta era ceea ce îl omora acum.

Rana de la umăr nu era rea, văzu Korsin, ridicându-şi fratele în picioare. Devore era tânăr; cu Seelah având grijă de el, putea chiar să supravieţuiască, presupunând că ar putea trăi fără mirodenii. Dar... atunci ce? Ce se mai putea spune şi nu se spusese deja?

S-a decis.

Strânsoarea pentru ajutor deveni mai puternică – şi Yaru Korsin îşi întoarse fratele pentru a privi soarele apunând în ocean.

— Îmi *voi* duce la bun sfârşit misiunea, spuse el, privind dincolo de margine la oceanul care se căsca departe, mai jos. Şi îmi voi proteja echipajul.

Apoi îi dădu drumul.

Capitolul 4

Era aproape noapte când Korsin apăru pe poteca foarte bătătorită, trăgând o sanie improvizată, realizată dintr-o masă de la cantină. Plină cu pături termice şi restul de pachete de mâncare, Korsin avusese nevoie de câteva ori de ajutorul Forţei pentru a o coborî pe munte. Curelele de care trăgea îi intraseră în umeri şi în gât, lăsând urme urâte. Focul de tabără singuratic se transformase în mai multe. Era bucuros să-i vadă. Ravilan păru, de asemenea, bucuros să-l vadă, asta după o reacţie iniţială de surprindere.

— Baliza! Este funcţională?

— Am apăsat chiar eu butonul, anunţă Korsin.

— Şi?

— Şi... aşteptăm.

Ochii lui Ravilan se îngustară în ceaţa fumurie.

— Ştii unde suntem? Ai vorbit cu cineva?

Atenţia lui Korsin se îndreptase deja spre descărcarea pachetelor pentru membrii dornici ai echipajului. Ravilan îşi coborî vocea.

— Unde... sunt Massassi care au plecat cu tine?

Korsin nu îşi ridică privirea.

— Sunt morţi cu toţii. Doar nu crezi că am vrut să fac singur asta, nu-i aşa?

Chipul roşu al intendentului păli puţin.

— Nu, bineînţeles că nu... căpitane. Se uită înapoi spre mulţimea care se estompa în întunericul din jur. Poate că alţii dintre noi ar fi putut arunca o privire la transmiţător. Am fi putut...

— Ravilan, dacă vrei să te întorci acolo sus, eşti binevenit. Dar în locul tău aş aduce o echipă cu ceva greu echipament, pentru că dacă nu punem nişte suporţi sub nava aia, următoarea persoană care urcă la bord ar putea să o conducă în ultimul ei zbor. Korsin puse jos ultimul pachet şi îşi întinse gâtul. Unde sunt Massassi *tăi*?

Ravilan îl privi fix.

— Sunt morţi cu toţii.

Korsin se desprinse, în cele din urmă, de cablurile pe care le folosise pentru a trage sania. Focul ardea ademenitor. Atunci, de ce era atât de rece? Apoi înţelese.

— Bună, Seelah.

— Unde este Devore?

El o privi cu răceală. Seelah rămase în picioare, cu uniforma ei aurie pătată pâlpâind în lumina focului.

— *Unde* este Devore? repetă el.

— A urcat...

Se opri. Nimeni nu trebuia să părăsească tabăra. Şi acum, privirea din ochii lui Yaru Korsin... Îl strânse pe Jariad, care se trezise plângând.

Discuţia plină de viaţă începu la fel cum începeau multe dintre discuţiile lui Korsin – cu o enumerare *a lucrurilor pe care le ştia deja toată lumea*. Dar continuarea fu diferită, pentru că erau atât de multe lucruri pe care nu le ştia nimeni, inclusiv el.

Asigurarea că Naga Sadow încă îşi preţuia marfa păru reală pentru toată lumea şi, cât timp erau în mod clar la mare distanţă de orice altceva, puţini îşi putură imagina că dorinţa Lordului Sith depăşea puterea sa. Chiar dacă erau mai puţin siguri în legătură cu ceea ce simţea Sadow despre *ei,* Korsin ştia că echipajul său va accepta că cineva, undeva, îi căuta. Pur şi simplu nu doreau să ştie cât de mult va putea dura. Era prea devreme pentru asta. Korsin îşi va face mai târziu griji în privinţa lui Sadow. Aici nu se putea vorbi despre ceea ce va urma. Trebuia să se vorbească despre ceea ce era acum.

La sfârşitul discursului, Korsin se trezi filozofând într-un mod neobişnuit.

— A fost destinul nostru să aterizăm pe această piatră – şi suntem legaţi de destinul nostru. Pentru un timp, se pare că suntem şi legaţi de această piatră, spuse el. Aşa să fie. Suntem din Sith. Să o facem să fie a noastră.

Se uită spre focul de tabără alăturat şi îî văzu pe Gloyd şi rămăşiţele echipajului său de tunari tremurând din cauza vântului. Îi chemă spre focul principal. Korsin ştia că urma să fie o altă noapte grea, iar proviziile pe care le adusese se vor epuiza în curând.

Dar mai ştia altceva. Ceva ce el văzuse, dar pe care nimeni altcineva nu.

Fiara cu aripi avusese un călăreţ.

Forţa era cu ei.

Strângându-şi fiul în braţe, Seelah îl urmări cum părăsea cercul. Dând din cap, Sithul om plecă cu treburile sale, trecând pe lângă Ravilan, stăpânul fără Massassi. Acesta stătea deoparte, împreună cu cei din Sithul Roşu şi cu ceilalţi extratereştri supravieţuitori. Înviorat şi triumfător, Yaru Korsin discută cu Gloyd – avându-l drept confident, aşa cum o făcuse întotdeauna, pe extraterestrul imens. Prea puternic pentru a fi învins, prea prost pentru a-l trăda – şi neputincios în Forţă. Aliatul perfect.

Întorcându-se de la Houk, Korsin o văzu pe Seelah. Altcineva pe care să supună voinţei lui, poate? Nu mai era nimeni care să-i stea în cale, nimeni. Îi zâmbi.

Seelah îi întoarse rece privirea. Gândindu-se la Devore, gândindu-se la micul Jariad, se decise rapid. Adunându-şi toată furia, toată ura, toată voinţa...

...Seelah îi zâmbi înapoi.

Devore îl subestimase pe Yaru Korsin. Orice va urma, gândi Seelah, ea nu o va face. Va aştepta să vină şi timpul ei.

Timp, aveau destul.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă.

Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i

în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă

ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ…

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui

Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

